

Bajna György

RÁNCAIM

Márton Árpádnak

Harangozónak is rossz lettem volna.
Sose érzékelttem időben a bajt.
Harmatos fűvön, mint madár billegtem,
És nem ismertem a gyorsant, a hamart.

Harangjaim is csak csengettyűk voltak,
Bár egy rossz kolomp, annyi se volt nekem,
Mellőlem a harcosok mind kihulltak,
Vagy elhajóztak sunyin a tengeren.

Volt, ki elárult földestől, népestől,
Volt, ki ámítgatott. (Vevő? Csak holtan!)
Ilyenkor csengőim ijedten ráztam.
(Süket füleknek muzsikusa voltam).

Harangozó bűnrossz lehettem volna,
Ki a sekrestyéig el tán sose jut,
Hogy más helyett is ő kérje az Istent,
Ha már kegyeiből eleve kihullt.

Mert langyos volt szavam, simán kiköpte,
Másabb imát várt. (Azt ugyan várhatott!)
Csak úgy elsuhantak mellettem az évek,
Ráncon kívül rajtam mást egy sem hagyott.

FÜRDÉS ELŐTT

Az öregember jobb kézzel
próbálta segíteni nyikorgó térdű
jobb lábát, hogy beléphessen
a fürdőkádba.
Másodsorra már szinte sikerült.
Kicsi mama, segíts! – szólította
a több mint tizenöt év óta
halott feleségét.

ÁLOM

Kristó Tibornak

Fürdőkádban fekszel, békés tiszta a víz,
Mint a tenger, ha elaltatják a sirályok.
Időnként alámerítéd arcodat,
De mert halott barátod néz a
Valószínűtlenül azúr égről,
Ijedten ugrasz ki az ágyból,
Mintha feneketlen mélység
Húzóerejétől félnél.
Álmodban csak fürödtél,
De most mély levegővételekkel
Az illemhelyre szédelegsz.
Kisdolog, nagydolog,
Közben fiatal költők metamodern verseit
Olvasod, hogy félelmed múljon.
Mindhiába.
Ha a kádban lennél, mint álmodban,
Biztosan megfulladnál.

Pedig már túl a hetvenen épp oly
Könnyedén játszhatnál a halál gondolatával,
Épp oly hősiez pózokba meredve
Préselhetnéd szoborrá az időt,
Mint ők.

Alkonyat, 2021
(100 x 100 cm, akril, vászon)